

Q23:38.2111

M99

114670

செவ்வாய்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

பாடியென வழங்கும் ADRA3
திருவெலிநாயப் புராணம்.
(கத்திய ரூபம்.)

——————

இஃது
அஷ்டாவதானம்
புவை-கலியாணசுந்தர முதலியாரால்
இயற்றப்பட்டு,

ஷே தேவாலய தருமகர்த்தராகிய
ப-தணிகாசல் முதலியாரவர்களால்

சென்னை
தாம்ஸன் கம்பெனி அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

வீரரெடு ஆடிமணி

1899.

31
4.1899 / 881

Q 23:38.21112
N 99

செவ்வாய்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

31
4-1899

பாடியென வழங்கும்
திருவி. தாயப் புராணம்.
(கத்திய ரூபம்)

இஃத

அஷ்டாவதானம்

பூவை-கடையாணசுந்தர முதலியாரால்
இயற்றப்பட்டு,

ஷே. தேவாலய தருமகர்த்தாபிய
ப-தணிகாசல முதலியாரவர்களால்

சென்னை

தாம்ஸன் கம்பெனி அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விகாரிஸ் குடிசை

1899.

வாயம்.

எறப்புக்கலி.

திருக்கையாபரம்பகாத் திருவாவடுதறை யாதீனம்

திருப்புவனார் வாசம்

முந்தி. சுப்பிரமணியத்தம்பிரான் சுவாமிகள்.

அருளிச்செய்தது.

புகழ்தொண்டை மண்டலமா தினநிலை
கொண்பதிலும் வலிகா யத்தி
ஹரியவா ரியபுரா னுந் தனைப்பாற் கடலினிடை
புறமுதத் தமிழி லாக்நி
நலங் கொண் டுன் னபொலாந் தெவிட்டாதிக் தேயுண்ண
நாமாழியினனித்தி ட் டாளுண்
நம்வாயி லார்தாய னார்மரபி லாகரித்த
தந்தீர்த்தி வளர்வே ளாளான்
வலமறவு மிலக்கணவி லக்கியநூல் பலதேர்ந்த
மாணாக்கர் சூழ யாழ்வோன்
வைதிக சைவகித் தாந்தசாத் திரத்தனன்மை
மகிழ்வுகில் வழங்கு ளென்
கனகநாயு மசச்சமயந் தாபித்துப் புறச்சமயந்
கால்யாறத் தெயுமிமார் தீரீச
கவின் புவை யாந்தரன் னகவியினை சுந்தரந்த
கவிராஜ கிங்க மாதோ!

சிவமயம்.

சருக்க வட்டவகை.

- அ. காமசாரணியச் சருக்கம்.
- ஆ. பரத்தவாசுத் திருக்கம்.
- இ. தேவகுரு காமநாசச்சருக்கம்.
- ஈ. கோவன் பாவநாசச்சருக்கம்.
- ஊ. அநாமரதபராத மன்னிப்புச்சருக்கம்.
- ஋. இராமர் தரிசித்த சருக்கம்.
- உ. அகத்திய ரத்தி யொழிந்த சருக்கம்.
- ஑. பிரமன் முத்தியடைந்த சருக்கம்.
- ஐ. திருவிழாச் சருக்கம்.
- ஐ. தீர்த்த மகிமைச் சருக்கம்.

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருஞானசம்பந்த முர்த்தி கவாயிகள்

அருவிச்செய்த

திருவலிதாயத் தேவாரம்

பாடல்

திருச்சுறம்பலம்.

மந்தரோடு பலரும் பொலியம் மலரங்கைப் புதினாவி
ஒத்தொல்லி யுச்சுதவர்தாந் தொழுதேத்தவயர் சென்னி
மத்தழுவல் பெருமாதையிற் றுறைகின்ற வலிதாயம்
சித்தவந்த வடியாரவர் மேலடையாமற்றிடர் நோய்

படையிலங்கு கரமெட்டுடையான்படிருகற் கனலேந்திக்
கடையிலங்கு மனையிற் பலிகொண்டுணுங்கள் வன்னுறைகோ
யின், மடையிலங்கு பொழிலின்னிழல் வாய்மதுவீசும் வலி
தாய, மடைய நின்றவடி யார்ச் கடையாவினை யல்லந்துயர்
தானே. (உ.)

ஐயனெய்யணியன் பிணியில்லவ ரென்றுச் சொழுதேத்
தச், செய்யவைவயிட்டுடை யேந்தவல்லான் நிருமாதோதி
றைகோலில், வையம் வந்துணியப்பிணி தீர்த்துயர்கின்ற

நைமிசாரணியச் சருக்கம்.

9

பாயம்மை.

வேயம்மைபுறமுலவுத்தோனினிருபாங்கிலும்வாங்கிய
பாயம்மைபுறம்புருகுமலைகள்வெண்ணலாமதன்னை
பகர்ந்திறஞ்சு, வாயம்மைமலர்ந்தருளாகருளருகட்கணிப்
பால்வழங்கிக்கொடுத்த, தாயம்மையினைப்பாடியும்மைவினையிம்
மையினிற்சொழுவாழ்வும.

நைமிசாரணியச் சருக்கம்.

பாயம்மைபுறம்புருகுமலைகள்வெண்ணலாமதன்னை
பகர்ந்திறஞ்சு, வாயம்மைமலர்ந்தருளாகருளருகட்கணிப்
பால்வழங்கிக்கொடுத்த, தாயம்மையினைப்பாடியும்மைவினையிம்
மையினிற்சொழுவாழ்வும.

விவரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

புரடியெனவழங்கும்

திருவலிதராயம் புராணம்.

தாப்பு.

வரசித்தி லிளையகர்.

அரசித்திசொழுகமனைத்தினின்றுமெனவெனவெனவென
பரசித்திசொழுகமனைத்தினின்றுமெனவெனவெனவென
வரசித்திசொழுகமனைத்தினின்றுமெனவெனவெனவென
வரசித்திசொழுகமனைத்தினின்றுமெனவெனவெனவென

வலிதராயநாதர்.

பொலிதராயநாதர்வெனவெனவெனவெனவெனவென
பொலிதராயநாதர்வெனவெனவெனவெனவெனவென
பொலிதராயநாதர்வெனவெனவெனவெனவெனவென
பொலிதராயநாதர்வெனவெனவெனவெனவெனவென

செய்தே வரகன், பரமசுந்தரன் சென்றொண்டு
 சென்றவழி வந்த, ஓராதனத்தினமே செழுந்தருளச் செ
 லவது அரங்கப்பாத்திரம் ஆவனிய முகலியதந்த சபிப்பதி
 விரும்பு வண்ணப்பஞ் செய்வாராயினர். இவயத்த கிரேன்
 மணியே! தேவர்கள் எப்போதும் அமுதத்தினமே விரும்பு
 கிருந்தனர்; —பேரன் காய்கள் எப்போதும் வெளித்திரந்
 தினமே ஆவனியவர்கள் விரும்பினோம். ஆவனிய
 தேவரீர் முன்னொருகாலத்தில் தேவரீர் தேவரீர் இவ வெ
 பெருமானது தலமான்மியங்களைத் திருவாய்மலர், கருவியத்
 போத இரத்தினவனத்திற்குச் சபிப்பதி.

செய்தே வரகன், பரமசுந்தரன் சென்றொண்டு
 சென்றவழி வந்த, ஓராதனத்தினமே செழுந்தருளச் செ
 லவது அரங்கப்பாத்திரம் ஆவனிய முகலியதந்த சபிப்பதி
 விரும்பு வண்ணப்பஞ் செய்வாராயினர். இவயத்த கிரேன்
 மணியே! தேவர்கள் எப்போதும் அமுதத்தினமே விரும்பு
 கிருந்தனர்; —பேரன் காய்கள் எப்போதும் வெளித்திரந்
 தினமே ஆவனியவர்கள் விரும்பினோம். ஆவனிய
 தேவரீர் முன்னொருகாலத்தில் தேவரீர் தேவரீர் இவ வெ
 பெருமானது தலமான்மியங்களைத் திருவாய்மலர், கருவியத்
 போத இரத்தினவனத்திற்குச் சபிப்பதி.

செய்தே வரகன், பரமசுந்தரன் சென்றொண்டு
 சென்றவழி வந்த, ஓராதனத்தினமே செழுந்தருளச் செ
 லவது அரங்கப்பாத்திரம் ஆவனிய முகலியதந்த சபிப்பதி
 விரும்பு வண்ணப்பஞ் செய்வாராயினர். இவயத்த கிரேன்
 மணியே! தேவர்கள் எப்போதும் அமுதத்தினமே விரும்பு
 கிருந்தனர்; —பேரன் காய்கள் எப்போதும் வெளித்திரந்
 தினமே ஆவனியவர்கள் விரும்பினோம். ஆவனிய
 தேவரீர் முன்னொருகாலத்தில் தேவரீர் தேவரீர் இவ வெ
 பெருமானது தலமான்மியங்களைத் திருவாய்மலர், கருவியத்
 போத இரத்தினவனத்திற்குச் சபிப்பதி.

போது துதியந்தமில்லாத செவபெருமான் அமர்த்தரு
 ஆந்தத்திருவலிதாய மான்மியத்தினைச் சொல்ல நேர்ந்தான்
 புண்ணியமே புண்ணியம். நாயேனிய யமுதமயர்க்கொண்ட
 திருவலிதாய நாதனது சாணூவித்தங்களைச் சேர்மவாரமாத்
 விசேட திசுக்களிற் பூண்பத்தியுடன் தொழுது வணங்கு
 கின்றவர்கள் சபிப்பதிபுடன் புலனில் பலநான் வாழ்ந்து
 பின்னர் அருத்தினி சாதி விமானத்தினமே சேதிக்கொண்டு
 அரம்மலர் வென்ற மரைப்போடவும், அமரர்கள் போற்
 தலும் தலவாத்தியங்கள் மெல்ல முழங்கவும், தேவேந்தி
 ராதிவர்கள் இவ்வளவு கைபலம் கமக்கிலையே யென்று
 பொருடையவையுடைய, மகிழ்ந்து சென்று வெவ்வேறுகளை
 கையெழுத்தினமே தபோகத்தை யனுப்பிப்பாது வித்த
 கைதிசெய்யும் தரும்மொன்று கோடியாகவரும். இத்த
 தின்மகிமை முழுத்தினமும் என்னொருநாவாற் சொல்லுந்
 தரமன்று. ஆயினுஞ் சம்புசப்த வாக்சிபார்க்குராய் விளங்
 குஞ் செவபெருமானுடைய வலிகாயநாதன் திருவடிகளை என்
 மனத்திற் கொடுத்த கடியவலையில் சொல்லுவிடுவான்; ஒரு
 மனதாய்க் கொடுக்கொன்று போதசாகரம், சபி சூதமாமு
 விவர் சொல்லித் தினர்.

நை

பதி

சருக்க

புறியு

பாத்துவாசர் பூசித்த சருக்கம்.

பாவன்கள் செவ்வரே! சேவையினாலும் வல்லவராயி
உத்தியர் என்னுமோர் முனிவரும், அவரது மகியாழ்க்கை
க்குரிய கற்பித்திரந்த மமகையென்பவரும் இல்லவர
ழ்க்கை செவ்வரே! உத்தவருகையின் புத்திரப்பேரி
யறிப் பரிபூரண சந்திரனந்தப் பிறம் நெய் வெபெருமா
கைப் கோக்கித் தலக்கிடக்க, மமகையின்பவன் கருப்பம்
யாய்த்தனர். அதிருப சவுக்கரியவந்திரன் அம்மாதிரி
கரியவந்தலையினும், பவளவையினும், மதராசனா தீரவ்வி
னையும், தேமற்புடர்த்த தலக்கினையும், பூசுபுத்த
னையும், விராலமான அஞ்ஞலையினும், பூசுபுத்த
புரின தம்பிரையி வியாழ முனிவர் கரு அவன் தனி
த்திருக்குஞ் சமயத்தில் அவனை சமீபித்த இக்கித்தாச
சல்லைய போக வார்த்தகனின் நயமாசப்பெயித் தன்னை
யனைப்படி இரக்கத்தடன் வேண்டிக் கொண்டனர். அவன்,
தனது கையத்தனை கோக்கிக் கொடுத்தனே! இ இவ்வள
வினைக்கல் தரை காரியம். இவனும் தான் பிறந்தவனாகி
விடுதலே யாரி, உன்றனுக்கும் தந்தனுக்கும் பகை
வினையும். இ இவனுக்குப் புத்திர த தாலத்தில்,
தம்பியைப் பெற்று, புத்திரனை உத்தவருகையின் மமகையினும், காரியத்
தெவர்ப்பம் வாய்த்திருக்கிக் தே.

நிற் பிரவேசிப்பது அழகன்று. பாவத்தினாலும் பழியினாலும்
தெழுக்கொள்ளுதல் கம்மபிற்று நலமாமோ என்றனர்.
விவரம் வான் தனது மதனியார் வார்த்தைகளைச் சிறி
தும் கவனியாது, மேல் விழுந்து வலாக் காமாகப் புணர்ந்த
தன் அப்போது மமகையின் கருப்பத்திலிருந்து செவ்வரன்
வெள்குக்கித்தான். உற்பத்தியா யிருப்பதால், இவ்வுண்மை
தெரிந்து கொண்டு வியாழ முனியின் கீரியத்தையுள்ளே பிர
வேசிக் கொட்டித் தடுத்து வெளிப்படுத்தி விட்டது.
வியாழ முனிவரிடம் தெரிந்து கருப்பத்திலிருக்கும் குழந்தை
குருடாகப் போகட்டவது என்று சபித்தனர். வெளிப்பட்ட
கீர் குருவாயி வியாழ பகவானுடைய நாகலம்,
அது கிண்கரையடி தேவர்கள் ஒரு பாத்தவரடி பட்சியின்
யுள்ளும்படி செய்தனர். அப்பநவையினினதும் பரந்த
வாசமுனிவர் பிறந்தனர். மமகை ஸுயிற்றி இன்றும் குருடா
கப்பிறந்த தீர்க்கத முனிவர் சில நாளைக்குப் பின்னர், தனது
சிறிய தந்தையாரையி வியாழ முனிவரை கோக்கித் தந்தை
யே! இ சிறிய பிரவேச மிக்றி பென்றாயைப் புணர்ந்த தல்
லாமல், என்னை அந்தனாகப் போம்படி சபித்தாய்.

* பாத்துவாசம் உத்திரவிலி. இது இவ்வுத்திரவிலி, கருவகு
மா நென்றும் வழங்குகிறது.
† சதாசுவ (சாதர்வின்) திருமுகத்தினால் பஞ்ச பிரம்
விருமுகத்தொடர்த்தவாசர் இவர்தான்.

ஆகையால், உன்மனைவி யுன் மானாக * நெருவர்ப
புன் புத்திரனைப் பெற்றுக் கொள்ளக் கடவா னன்றனி
யின்பு பிரகல்பிதவாயிய விபாழ பகவானுக்குப் பர
ந்தவாசர் பதவையினிடமாக வந்த தனது செம்மத்தினுக்
குக் கரணமான விவையினை நினைந்த நினை துத்திதவி
தவயாத்தவா செய்யங்குதிப், புண்ணி பூமியாகிய பரத
கண்டத்தினுள்ள விவதவங்கினை பெல்லு தரிசெத்தக் கொண்
டே தென்றைய நோக்கியருகையில், அந்நெருவர்புமலர்களை
முண்டப் போகின்றனதும், சம்பக விருட்சங்களை வரி
சை யரிசையான தென்னமாற்களையும், வர்ணங்களை
குழப்பிட்ட தாமரை மிகுந்திருக்கும் கிண்கணிகளையும்
ருவனத்தினித் தண்டி அதிலேயே ரூபமாகிய கொணை
விருட்சத்தினடியிற் சுயம்புவாக வெழுந்தருளியிருக்கு மொரு
வெல்லங்கப் பெருமானைத் தரிசெத்தவுடன், தனது மனதிலி
ருந்த சஞ்சலமொர ியி, ஆனந்தமே விடக்கண்டு ஆச்
சரியமடைந்த ஆவ்விடத்திலோர் தீர்த்த முண்டாக்கி வெரு
காலம் அபமெருமானைப் பூரண பதவிபு படுத்தித் தெர்
ன்மருந்தனர். ஓர்நாளும் சர்வ சகலகாரியப் பிரபுவாகிய
வெபெருமார் தருமதேவகையாக இப்பவாணத்தின்மேல்
மரஞ்ஞயிட்டு வசனங் கூசுனிக்கு மலைமகள்

* இச்சுத்திரமொருவன் மிகுந்த தனது சக்திதன் காம
காசப்படல, நினைப்பான்.

சமேதாயப் புரையகர், அப்பிரமணியர், திருநாந்தேவர், முனி
வர்கள் குழுவினரெட்டுகொடுத்தருளினர். அரியயந்தமுரிய திரு
வடிவர்ப் பரத்துவாச முனிவர் தரிசெத்த அடியற்ற மரம்
போற் றேழேழிழந்து எழுந்த வலம்வந்து உத்தாடி இருகை
நையு மதிசெத்த ஆனந்தபாஷ்பஞ்சொரிய, ச சங்கரா
தொகியா! சம்போ தரிசார! சங்காசா! கங்காள! கண்
றமலோய்! கவிசுயாளி! கதையிடந்தேயு! காமகாசா!
காலகாலா! போற்றி போற்றி பென்றிரந்தவுடன், அடியார்
க்கருள்காக்கு மண்ணால், "குழந்தாய்! நின் பூசையை ஏற்
தி விளிப்புற்றானம். உன்மததி துண்டாயிருக்கும் கவலையை
யொழுகு என பிரப்பை யுன்னி யினியாரு முன்னி விசுவா
கன். நீ முனிவர்கட்டினர் காயமமாக விளங்குகு அரசர் குரு
வாகத் தரோனுக்காரியனென்று போர் குழந்தைப்பெற்
றுக் கமமாக இருக்கக்கடவை" என ஆடுமொழித் தந்தரு
ளினர். பரத்துவாசர் கவாயியை நோக்கிப் "பெருமானே!
உன் பூசையை பூசையினை யரிமையாக ஏற்றுக்கொண்ட
தேவியிக்குப் பவிரதாய நாதன்" என்றும், இவ்விடத்திற்குப்
"பலிதாயத்தலம்" * என்றும், என்னுலெடுத்ததீர்த்தத்திற்குப்
"பரத்துவாச தீர்த்தம்" என்றும் முழுநிலை இத்தலத்

* பலி = பூசை தாயம் = உரிமை பவிரத = பூசையை
கமையாக்கினான். அர். பலிதாய மென்றதும் பலிதாயமென்
றாய்ந்தது. பலிதாயம் + தாயம், வந்தாயமெனினும், பலி
= பரத்துவாசர்.

தரிந்தனர். - மோட்சத்தினைக் கவையியமர்ந்து பொதுதற்கு
இத்தலைத்தினைத் தூட்டிவரும் வேதாஸமூண்டே! இல்லை!
இல்லை!! அத்தலை, தென்றோரத்தில் திரைநிலை வளர்ந்திற்கும்
உயைவனவிறக்கும் மத்தியிலுண்டது. அங்குச் சென்
புகிச்செட்டவை" வளர்ந்த நினைவு தென்றினர்.

சேவாசுருவானவர் விவரத்திவிற்தொந்த மலர்க்கண்டையர்
கட்டையாடி வரத்தின் மலமாய் வளங்கும் திருவல்தாய
மண்டத்த, சேவாசுருவானவரான முடித்தத் தேவமெல்
வா. தீரணிந்து, கொற்றியில் திரிபுகள் பாயிட்டுக் கண்ட முடித்து
வங்கங்களில் உருத்திராந்த மாலிகை தரித்து, மாலைவாது
புகழ்பெற்றோங்கும் திருவல்தாயத்தி கொற்றத்தருளினிருக்குத்
சொல்லியங்கப் பெருமானே இவ்வாறு வித்தத்தில் ஆவானைத்
செய்து, வத்தனை வழிபாடு புரிந்து கொண்டிருக்கையில், சீரு
வருள் வந்தது, உலகமாதாநாயகிய உமைமயம்மைபுட்ட சம்பு
சத்தவாக்யானை விவபெருமான் வத்தினில், தேவனின்
கொடுத்திருக்கைத் திருமாலை புகழ்ந்துச் சென்றிராத
திருவல்தாயத் தேவரு தரித்தி அனைந் படுமொழுகுபோன
மனமுருகிவந்தான் சால்வாக் தாயினர்.

யுன்றியுமி தேவா! உன்பாதமேகதி. புகழிவகை
தேவமெல்லுபெருமான் புகழ்ச்சோதியே வளையுமே
தலைதேவமெல்லு திருவல்தாயத்தி

சாணம், சரணம். எம்பெருமானே, சலவான்ம கோழிகெரு
நீ தந்தை, பார்வதி - தாய் - அன்பானதாய் தந்தையர்களிடத்
தில் தங்கள் குற்றங்களைச் சொல்லிக் கொள்வதற்கு காணப்படு
கொள்களுண்டோ! இவ்வுலகின், அம்மையப்பராயிய உற்
களிடத்தில் எங்குநகரகொ முற்றியிட்டுக் கொள்வதில் நான்
என் வெட்கப்பட்டு, தேவனிடம் பெருமானே! கானதியாது
செய்த காமத்தால் உலர்மபுதிய என்னை யொழிந்தவிடத்து
பயி யன்மேல் கருணை வைத்துத் தாத்தருள்வதே பரிசு
தரத்தையே! அதுபுத்தருள்வதற்குச் சேவலோக
புகழ்நாயகிய பெருமான் புன்னவன் செய்து, அன்புடன்
தாயும் உன்னவிடம் கொடுத்தது. இத்திசையாக எல்லாம்
உன்னைத்தங்கள் குருவெனக் கொண்பித்திதித் தடையிலி
த்தமாவாழ்க்கைபென்று திருவல்தாயப் பெருமான் விவலி
மறைத்தருளினர்.

தேவதரு காநாசச் சருக்க முற்றியு.

சேவன் பாவநாசச் சருக்கம்.

விவாதுபுதி மான்களே! தாமதாயுதத்தில் தீவ்ந்திரு
க்கு காண்முகக் கடவுளின் புத்திரனாகிய தகை
புகழ்க்க அநாதர் செருக்கினால், அகில லெ
விவாதுபெருமானே விவாது திருமால் முடிவிய
குழிக்கு வேவ்விசையயத் தொடங்கினது. தத்தி
தீவ்ந்திரு

கனகமுனிவர் வெள்ளிப்பட்டுரிய யடைத்து விடலாதித்தம்
விஞ்ஞாபனஞ் செய்தனர். இவர்க்கேட்டுக் கொண்டிருந்த
அமுதம் போன்றவனாகிய மோதேவியார் தனது தந்தையா
கிய தக்கன் தந்தம் வேள்விபைப்பார்க்கும் பொருட்டுத்
தனது தாயனிடத்தில் விடைபெற்று வேள்விச்சாஸையை
யடைத்தனர். தருக்கு அருவாயகமார் தக்கன் அம்மையா
காந்தனாடு கோபித்தப் பம்பல விதமாகப் பாஞ்சோதி
யாசினையா தியை நித்திரை செய்தனர். கேட்டனம் அயர்
பொருதவர்க்கு "அவ்வி கோபே" விட்டினை
வாதி சர்வதேவ தனர்ப்புருகிய பெருமானைப் பழித்த
னாய், உன் வேள்வியானது அநாடாக்கே கடவது. உன் நி
யதப்பட்டுப் போகக்கடவது" என்று சபித்து, அங்கினியை
வளர்த்தியதின் மூல்குத் தன்னைப் புத்திரியாகப் பெறலே
புச் சிவபரஞ்சோதியை ரோக்கித் தவங்கிடக்கும் இவ்வா
கன் மனாக அலதரித்தருளினர். பின்பு, ததிபொதி இசை
முனி புத்தகர்கள் தக்கனோக்கி, "ஓ! பிரம புத்தினை
மனையானது மகதேவியுக்கு உபபதியென்தம், இவ்வி
வேள்வி, அத்வாஜனென்றும், எஞ்ஞபதியென்தம் பல கா
மர்க்குப் பாணம் புதகரித்திருத்தலை யறிந்தாயிடுமாயோ?
அவன் தாயிமாண தன தெய்வக்களோடு சமாணமாக ஒரு
வார்க்குப் பாவது மோதேவரைப் பேசுகொரு, அத்தந்த
மதியே சண்டாளனாவனன்றி, இவ்வி பரிசுதியானவன்
தன்னை முழக்கப் படுமவன் சண்டாளனாகவான் தன்னும்

புராணவசனம் கேட்டபின்மையோ? அரகிரேஷ்ட பிரபுவாகிய
எருத்திரமூர்த்தி! உன்னை யிரதத்தெய்வக்களோடு எமல்கார
க்களாலும், அவல் தோத்திரக்களாலும், ஆவாசங்க்களாலும்
கோபிக்கச் செய்யோம் துன்ற கருதியினையும் தீர்த்தியுனோ?
அந்தோ! எஞ்ஞபதி எவ்வேயென் தரியாதவன் தயையிட்டு
தமே ஆகையால் இனியேனும் அகிலலோகமார் தொழு
மெக்களாண்டவன் சலிசனிப்பாயாக" என்று பல புத்தி
கறித்து வரையுய்மேவ மேது மிகுந்தனர். இவ்வி
கறித்தியென்தி யெம்பெருமர்க்கு வாயிலாகக் கைலாசபதி
தொடுக்கிச் சபத்திரக் கடவுளைத் தனது பால் நேத்
தனியே முண்டாக்கி, "ஓ வீரனே! நம்மை நிந்தித்துத்
தன் வேள்வி புரிவின்றான். நீ அவ்விட்டு சென்று நம்
அலியைக்கோள். கொடுத்தால் வந்து விடக்கடவாய்.
மதுவரோல், யாகத்தை யழித்து, அபுன்றயையை யறுத்து,
அவன்துற தேவர்களைத் தண்டிட்டு செய்து வருவாய்" என்று
ஆஞ்ஞாபித்தனர். உடனே வீரபத்திரத்தன் தந்தையாரிடத்
தால் விடை பெற்றுக்கொண்டு வேள்விச்சாஸையை யடைந்து
தக்கனை ரோக்கி, "ஓ தக்கனே சன்மயஸ்வரிய சம்பாணனா,
சிவபெருமானாகருகிய அவிப்பாகத்தைக் கொடு" என்று
அதற்குச் சிவவிதியாகிய தக்கன் பின்வருவது திரியாயல்,
காடவா முகாக்கிப் போற் சிறிச்சினந்து, "அச்சுடலை யாடி
க்கு அணையாகக் கொடு" என்றான். அங்கிருந்த தேவர்
கரு மவுன முற்றினார். உடனே வீரபத்திர முத்தி

ஊர்வராயப் பிரதம்பரம், இரத்தினபுரம், சத்தனம், திரு
மலைமேல், அபம், திருப்புகழ்நாமம், தாயம், பஞ்சவெளி
யம், ஈகிண்டிமேல், திருவமுது கோரித்தல் செய்கமப்படி
தூய்மை, தாபனம், சத்திரமம், சத்திரோதனம், அவருள்
டனம், தேவ முத்திரை, பத்தியம், சமையம், அச்சியம்,
புப்பதனம், அபம், திபம், காவேத்தியம், பாகியம், தூரத்
திரை, சபைப்பதிரைக்கு சோட சோடாக்கு செய்து உரை
தமிழை என்பு தெக்குரு உடலெனும் விரிப்பொப்ப
தூண்டக்கண்ணிப் பெரு அஞ்சலித்து, மேல் விதாயத்
பஞ்சாங்கு செபித்த, வணங்கிவரும் துழைந்த
த்திறுக்குச் சிறித அரத்தித் துணைகொண்டு
காலை யேற்படுத்தி, அதிசயமோதம் காணியது
விறுஞ்சென்ற திருவலிதாய எதனை வணங்கிக் கொண்டிருந்
தனர். இவ்வாறு, உலகமே, திசெய்து வரும்பின்
லெகியது" என்று அருமாதாரத்தில், கங்குலகா
னா ஆனந்தி கொண்டவராய் அடியற்ற புகழோல் தீழே
யிழந்துவரும் தோத்தரித்த விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

திருவலி தாயத்திற்குச் சமீபத்தில்கேரே ன்றங்கியவற்றை
* கோவிலுக்குச் சனிவாரத் தோதல் தெய்வ, தெய்வ ஆதி
தேசம், ஆதிதேவப் பெருமானே, வாராய் ஆதிவாராயன்,
* இக்கோயில் கொண்டிருக்கின்ற ஆதேவப் பெருமான் தூய
மேயம், இக்கோயில் தாமோதரப் பெருமான் தூய மேயத்தில்
கருகிருந்தோமோதரன் லெகலம்

கிரியாராயணப் பெருமாளே, தேவ, வாகதேவ, வாகதேவப்
பெருமாளேயென்று வந்தனை வழிபாடு செய்யப் பெற்றவர்
என்பியாற் பிடிக்கப்படாமல் எந்தாலும் அறகவையோடு
உடிய பிரசாதம் கிடைத்துப்பெற்று வாழ்த்து, பின் கைநூல்
தப்பதவியினைப் பெறவார்தனர். இவ்விடத்தில் தவாபாபு
முடிவிக் குமோதரனாகுஞ் சில காலத் தங்கியவற்றை வலி
தாய எதனை தரிசனம் செய்துகொண்டிருந்த சென்றனர்.
கேள் புறநாடுகேருக்க முய்ந்த.

திருவலி தாய் முனிவர்களைப் புறநாடு இலக்கைச் சதி
பெருமாளே, சன்னியாசியேடும், தண்டகாரண
ணியத்தில் இரவிசுரத்தோன் இராமன் பத்தினியா
கிய தோவிராட்டிய யபகித்தகொண்டு இலக்கைக்குப்
போய்விட்டான் தோவிராட்டிய இராமன் பெண்டிழந்துதன்
தம்பி லைக்கமது துடன் சேரிக் காஞ்சிறு சென்று, கைந
யருவியுடைய கடியில் கத்திருக்குவதற்குத் தோவிராட்டிய
பணிந்து பாசபதாஸ்திரம் பெற்று, கிழங்கு நயச் சேர்ந்த,
சுக்ரிபுன் சேனைபுன் போய், சேதுபத்தனம் செய்த கடைக்
கடல் தோவன யகரத்திற் கொண்டு, சேதையைச் சிறை
மீட்டு கொண்டு தமாதனத்தில்

இவ்வண்ணது பிரமகத்தியானது இராமனைச் சூழ்ந்தகொ
ண்ட இமைப்போது நீங்காமல் உம்மென்னும், தனது மார்
பினைத் தட்டும், முகத்தினைச் சளித்துத்தொண்டு சண்டைக்கு
வரு, ஆரவாரஞ்செய்யும், உதப்புமினமடிக்கும், கூரியபற்
களை நெறநெறவெனக் கடிக்கும், கிழழவிழும், மேலேயெழும்
புகழ் என்னை யுதிர்ப்பவ ஞாடா வென்னும், உவாடா
இந்த மாவட்டினை விசிறே கொன்ற பிறப்ப மிடுகே நென்
னும், அட்டகாது செய்யும், புகழ் உரைப்பவர்த்த
உய்யவல்லவர்தா வென்னும். இவ்வாறு இராமன்
வாடி, "தம்பீ, தம்பீ, இலட்சுமணா! இவ்வெண்ணினை
ஹபத்திரவம் பண்ணுகின்றனே" என்றனர். "அவ்வெண்ணி
சுவேண்டாம், அரக்கனன்றே யுதித்தனன்" என்றார். இராமன்
யணன். இராமன் திங்கி, "ஐயனே, ஐயனே! இவ்வெண்ணினை
பத்துத்தலையன் பிடுகெய்திவந்தனனே" என்றனர். "வாய்
பாவி முன்னமே பிடுகெய்திவந்தனனே" என்
தனள் கேத. இராமரொன், "தோன் தந்தாதித் தினை
தினைத்தத் திதிற்பட்டு வாய் பண்டு நடுங்கி நான்குபக்
கவ்விவச் சிறுபித்திரும்" பார்த்து தோன்முடிதனர்.
அச்சமயம் வயிற்சில் திதிற்திறெனின், தோன் செயத்
திருமேனி புறநாய், வெவ்நா சந்தே நனலோகிய சிவ
முனிக்குழாந்த வந்து இராமரைக்கொடு, "ஏ இராமவ;
அஞ்சற்க நீ கொன்ற இராமனை இராமன்தனே" உத்தமும்,
அவ்வாறு குலத்தில் வந்து புறநாய் பெயராய்வின,

திருவலிதாயப் புராணம்.

அனுமா நபு தமன்னிப்புச் சருக்கம்.

பிரமகத்தியாகவந்து படித்திற்றனன். அதனையொழிந்து வா
ருபாயம் கேட்பாடாக. திருகலையத்தினின்றும் ஓர் நவலி
வகப் பெருமானைத் தருவித்த, இவ்விடந்தாபித்துப் பூசிப்
பையேல், அது இன்னே, கிண்ணிவிட்டு விலகும்" என்றனர்.
இராமன்கேட்டு மனமகிழ்ந்த, இவ்வாரிய முடித்தனையப்பான்
புதுப் பராக்ஷிரம சாலியாக அனுமாநெருகனெயென வெ
ன்னும், உறவாறார்.

அனும, தோன் தந்தாதித் திதிற்பட்டு வாய் பண்டு நடுங்கி நான்குபக்
கவ்விவச் சிறுபித்திரும்" பார்த்து தோன்முடிதனர்.
அஞ்சற்க நீ கொன்ற இராமனை இராமன்தனே" உத்தமும்,
அவ்வாறு குலத்தில் வந்து புறநாய் பெயராய்வின,
அனும, தோன் தந்தாதித் திதிற்பட்டு வாய் பண்டு நடுங்கி நான்குபக்
கவ்விவச் சிறுபித்திரும்" பார்த்து தோன்முடிதனர்.
அஞ்சற்க நீ கொன்ற இராமனை இராமன்தனே" உத்தமும்,
அவ்வாறு குலத்தில் வந்து புறநாய் பெயராய்வின,

திருவலிதாயப் புணம்.

அவ்வாயலையடைத்து, அதன்மேல் வைரவக்கடவுளைத் தரிசித்து, மனம்பூரித்துச் சிவத்தியானத்தான் எழுந்தருளியிருந்தனர்.

இதற்கு, திருக்கயிலாயத்திற்கு சென்ற அஞ்சனாதேவி மைஞ்சனாகிய அனுமார், வெண்ணிலாக் கிரணம்பெரியும் திருமேனியையுடைய கந்திமேம்பெருமான் சரோருச் சரணிற்குமுற்ற, கிவ்லிசுமொன்றினைப் பெற, கந்தமனம் வந்தசேர்ந்தவுடன் முன்னமே இவ்விலகியவின் தோபித்துப் பூசித்திருக்கக்கண்டு வியசுமுற்ற, இரகுநாதனைப் புகழ்ந்து, "ஐய! என்னகாரியஞ் செய்தீர்! அப்பெருமான் குற்றமியாது! பெண்ணுசையால் சுக்ரீபன் உம்மைச் சேர்த்துக்கொண்டான் முன்னுசையால் விபீஷணன் உபயோகப்பட்டான். இவ்வுதேவரீர் திருத்தொண்டு செய்து இவ்வேகைப்பிடித்தேன் இவ்வளஞ் செய்தலழகாமோ" என்று கேம்பியுமகனன். சகலர்த்தித் திருமகனார் அனுமார் முகமேன. மாருதித் தீத, பொய்யார் குறித்த சுபமுகர்த்தம் தலத்தபடி புவேண்டி டரிட்டது வேருன்று வினை வேண்டி குறித்த அமலிங்க தின் முன்னர் நமனாத சிவவிகத்தினைப் பிரதிட்டை செய்து பூசைசெய்து, யேல், என்ந் பிரதிட்டித்த இலிங்கத்தினைப்பெயர்ந்து நின்கையுற்ற பருமான அவ்விடத்திற் குறிப்பாயுட்கு" என்றனர்.

அனுமார் தமன்னிப்புச் சருக்கம்.

புவின் மைந்தனான அனுமார் கேட்டவுடன் ஆனந்திற் கொம்பி, இராமலிங்கத்தினைத் தன்னிருகரங்களாழித்ததைத்த மகையாததைக்கண்டு தற்போதமுற்றத் துழவலிகொண்டு வாலாற் பலவலங்குற்றித் தன் முழுவலிகொண்டு நி லெழும்பியவுடன், துப்பெரிய தொருவாலம்மத் தாக் கீழேவிழுந்ததுபோயினன். கண்ட இலக்குமணர், தந்த முதலிசார் அனுமார் அகன் கமேல் வீழ்ந்த லாய்விட்டமுதலிசார். பின்னொரு தெளிந்து, அனுமாரை இராமர் என மலைபெருநினைந்தாய்த்துக்கொண்டு, "மலைச்சிங்கப்பெயர், என்செய்யேன்! பம்பை நதிதீர்த்திலெனச்சினே னுயர்வை மாற்றினே! சுக்ரீவனுக்கும் எனக்குஞ் சூடுசெய்து வைத்தனே! கடலைக்கீழ்நினை! மைப்பை தத்தை விசியெறித்தனே! அப்பையாக்கி அலரவரக் இலங்காதேவியை மெமென தூறினே! அசோகவனத் துக்கிரமித் தந்தனே! அப்பதினாயிர மரங்களை மண்புரிக்கினே! அப்பமாலையைச் சயம்பெய்துவிட்டனே! அப்பனை அழிவுறபறைந்தனே! இலங்கைரு வெந்த ட்டினே! இளமுனைப்பெயையை பெய்து இன்பொடு தனே! ஆ! என்பொருட்கு இவ்வளவு பேருபகாரஞ் உனக்குப் பிரதியுபகாரம் நானென் செய்தனன் ஓ! நனைன் குழந்தாய்! நனைன் தந்திரர்" என முகத்

திருவலிதாயப் புறம்.

திருப்பாற் ற அத்தோ, உன்னை எவ்வளம் பிரித்துப்பேன்
என் கண்ணி, கரும்புண்ணியே" என்றனர்.

இத்தகைய வழுத மெழுகின் அநிலகுமாரானுடைய அனுமன் செவியனுழைந்தவுடன், வழுத கோப்பத்தீர்த்த எழுந்த இரா மலிந்ததினுக்கு ஹட்டிப்பின் அனுமலிங்கர் தலத்தப் பூசிக்கித் தான், சர்வலலித கைமை பொருள் செவிய பெருமான் மாட்டுச் செய்த அபசாரத்தினை யெண்ணியெண் டுநெஞ்சத்தான், வழுந்திவாகுவேயில், மகதியாமேற் றிய கைசிராமன் பரவிய நாரதருனியர் அனுண்டைந்து, நடந்த யாவற்றையும் விசாரித்தக் குணசூரன் பாரா யினர். “சூழ்விராய நீ அம்பிகை பாகனுகியந்தினை அப சாரதமொழிய் சொல்லிமாயின், கேட்பாயாவி என் பூருட னுனைவன் சர்வசொருபியாய்ச் செவிய யறிந்த இவகித்தில் பூசிக்கின்றானே, அவன் செய்த பாவமனைத்தும் மன்னிக் கப்படும். திருமாலானவர், நனைக்குப் பிருகுமாழ்வானியர் சாபத்தாற் கிடைத்த பத்தாற் றப்படும் உருகோபாரதமான் படிநீய்ந்தகொண்ட செவிலித்தப்பூசையு ளன்றோ? உனது நாயகனின் தலத்தக்குண் டினை பிரமத்தி யொழிந்ததும் செவியாசையா டித்தது நீ காட்டுகோர்க்கணியே துலின், நீயும்குணன் மன்பொடு இவ்வாறு செய்யக்கடவை, செவிய டிக்கப்பூசை உத்தமதலத்தகளியு டியின், அது பலன் தலா லலதம்பெரு கிடைக்கும். தன் தின்னம், முக்கி யும்

மார் பந்தமன்னிப்புச் சடுக்கம்.

தினம் அறிவாயாக” எனக்கூற, அருமற்றழித்திக்கிடக்கும்
அஞ்சுதேவித்திருமகன், நாரதனை ஊனங்கிச் சுவபுகைக்கு
ரிய, அவ் உத்தமதலம் எதுவெனக் கேட்ட; மகதிமுனி அதம
கிழந்து, “சர்வபத்தசாஸ்திர அரங்கம் செய்வநாடிய சிவ
பெருமானுக்குப் பிரியமான தந்தையன் இக்கிலவுலகத்தின்
ணை நாமுண்டு. அந்தத்துவானுக்கு மணமலர்ச்சோலை
குழித் திருவலிதாய தேவநிரந்தரப்பள்ளத்திலும் மேற்பட்
டதலம் எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலுமில்லை. பெருமானுக்கு
அத்தலமே பிரியமானது. தண்டனம்போல விளங்குந்தன்
னீர்த்தனமாய் யுடைய அந்த வலிதாயத்தினு நகரத்தின்கு
ளைவள்ளலரிடைய சிவபெருமான் நன்னடிபார் வேண்டும் வரங்
களை வேண்டியபடியே, விரைந்த அளித்தருளுவர் மகதி
ரத்தே. பூண்ட பஞ்சாட்சரத்தினைத் தயானித்தப் பத்
தியானாவதும் பணிமறைதாவதும் பிளவுபடா பத்தியுடன்
பரித்தாளித்த தொழுது நிசெய்வதே அந்தப் பரம சிவ
த்திட்டுப் பரம சந்தேகமும் ஆதலின் நீ அவ்விடத்திற்குப்
போய் விழுதி கருத்திராட்ச மணிந்த பசுபதி நாயகன்
யன்பொடு புகுத்த வேண்டிய வரத்தைப் பெறவாய். அது
என்று உபதேசித்தருளி ஆகமொழி கூறி ஆராயவந்த
அர்ஜுன் அனுமார் இராமனாவண்ணி, சிவபுகைசெய்ய
விடைபெற்ற நாரதயண விருது சபமந்திரமாகிய பஞ்ச
சகநாவணராய்த் திருவலித்தத்தின யடைந்தான் பெய்
ரால் ஒரு கீர்த்தகண்ணு, அலொடிச் சிவசின்னம்

அன்பு மிகுந்து, சூகமவிதிப்படி பூசைசெய்து, கணபதியை நான்
கல் முதலிப்பவகளை யாழித்த ஐம்புலனடக்கி நெடுந்தர
லர் தவளுசெய்து கொண்டிருக்கும்போது, பொன்போல்
விளங்குஞ் சுடைமுடியையுடைய சீர்பெருமாள் மயிலினஞ் சா-
யற்போன்ற மலைகளுக்குப் பணிச்சுருமைபோல் விளங்கும்
இடபத்தின் மீது காட்சி கொடுத்தருளக் கண்டதை அப்பித்
கொழுது, “எம்பெருமானே, தேவரீர் மஹாகாளப் புராதாம்
எனது நாயகனுடிய இரகு நந்தனாரைக் கேட்டிருந்தும்,” சிற-
மறிவினனுடிய யானது அறியாது, கும்பாவமுற்று நின்றா-
னவறிய அரிய அபராத்தை சமித்தருளவேண்டுகிறேன்!
பெருங்கருணைத் தடங்கடலாகிய பசுபதி! பார்க்கிறேன்!”
எனவேண்டி, இன்னும் ஓர் வரம் வேண்டுமென்று உரைச்-
சிரேட்டனார் தலைவர் அது யாதெனில்,—“அடியேன் பூசை-
யைத் கொண்டருளிய இந்தப் பரமலிங்கத்தைப் பணித்து
வணங்கப் பெற்றவர்கள் கடல் சூழ்ந்த உலகத்திலுள்ள
இலங்கைகளெல்லாவற்றையும் வணங்கிய பலன் அடைபடும்
பரிசைப் பெறுபவர்களேயாகும். நாளைத்த நீர்த்தத்தில்
நின்று நினைவுபவர்கள் எத்தகைய இழிகுலத்திற் பிறந்தவ-
ரே பரிசினும், எத்தகைய பாவம் செய்திருப்பவரே யிவ்வும்
அஷ்டர் செய்த குற்றங்கள் மன்னித்தருள வேண்டும்”
என்று வேண்டித் செய்ய, வேண்டுவார் வேண்டியதையே
வினாந்த சொடுக்கும் கருணை தியாகிய கண்ணுதற்பெருமாள்

அவ்வனுடனுக்கு வரமிகுத்துக் கொடுத்தருளி உலகமெங்கு வர
விய அம்மைமுடன் சோதி விக்கத்தில் மறைந்தருளினார்.
அனுமரபராத மகன்விப்பு? எருக்க முயிர்ந்து.

இயாம் தடுத்த சருக்

செவ்வாய்க்கிழமை அன்று கிளையுள்ள அனைத்து உறுப்பினர்களும் கலந்துகொண்டு கிளையின் பணிகளைப் பற்றி ஆலோசனை நடத்தினார்கள். கிளையின் பணிகளைப் பற்றி ஆலோசனை நடத்தினார்கள். கிளையின் பணிகளைப் பற்றி ஆலோசனை நடத்தினார்கள்.

சகரூ, செபத் வாச்யார்த்தனே சரணம், உமாமகேஸ்வர
மங்கள விநாயகே சரணம், ஊர்த்த நான்மல மூர்த்தியே
சரணம், எல்லாம் உல்ல பரமசிவனே சரணம், எம்பெருமா
னே சரணம், அப்பனே சரணம், சரணம், ஐயனே சரணம்
சரணம், அண்ணனே சரணம் சரணம், அரதே சரணம் சர
ணம் எனப் பல திருநாமங்களை யெடுத்துச் சொல்லி அருச்
சனை புரிந்து பேரின்பங்களை ரத்தொழுது பலகடம் பு ளுசாங்க
அண்டாங்கமாகப் பணிந்து, வந்தன வழிபாடி புரிந்து சில
கான் அய்விடம் வாசஞ்செய்து, வேதத்தில் வினாபாடும் விமல
னது சிவானுக்கிரகம் பெற்று, அதுமறுக்குப் பல முகமன்
வதித் தன்னுட னவழத்துக்கொண்டு அயோநாணம் சென்
றனர்.

இமரி தரிசித்த சருக்க முயற்சி.

அகத்திய ரத்தி யொழிந்த சருக்கம்.

சிவனானத் தபோதனர்களே! கடலேழையு மெழு உழுந்
தனாழாக்கி யசமனித்த முனி வேந்தனும் அகத்திய முனிவர்,
தெய்வத்தில் இமயமலையினின்றுத் தென்றைய ரோக்கி
யிதி அகாண்டருக்கையில், மாயையின் மகளாம் அகமுநி
யின் புத்திரர்களாகிய வில்வலன் வாதாவி பெண்ணுள் கண்
டக்க லிருவறந் கண்டு, இம்முனிவரைத் தொல்வ வேண்டி
மென்முண்ணி, இனியோனுவய வாதாவி பெண்பவன் அந்
வருந்தாவி ஓர் காட்டினி ழெய்ந்துகொண்டிருந்தனன்.

அகத்திய ரத்தி யொழிந்த சருக்கம்.

முத்தோனுவய வில்வலன் நெற்றியிற் திருநீதம், காதினிற்
ருழையும், கண்டத்திற் கண்மணியும், காதத்திற் கண்டி மென்
டலரும், அறையிற் கல்லாடையுந் தாங்கி முனிபோவருக்
கொண்டு ருது முனிமுன் வந்த, முன்றுநீதம் பிரதட்
கொஞ் செய்த அஞ்சுநீதச் சொல்வராயினான். "ச
முனியாசே! தேவரீர் இவ்விட மெழுந்தருள அடியே செ
ன்ன புண்ணியத் செய்தனன். மேலும், அடியேனைத் திரு
தார்த்தனாக்கும் பொருட்டி னழையினின்று முழுகைக் கொழுந்
தருளிப் போசனஞ்செய்த போதல் வேண்டும்" என்று அவ
ரது திருப்பாதங்களில் தட்டாநாதமாகப் பணிந்த நின்றனன்.
தன்னைப்போயி மலையின் செருக்கையடக்கிய குழியமுனி
அபன் வஞ்சகந்தையறிவாத சம்மதித்த அவன் யின். சென்
றனர். புனே வஞ்சகாவேடம் பூண்டதொருமுகத்தினைய
னும் விநாயக ரோடிச், சமைபார் சாஸியிற் புருத்த சந்தந்
செய்து கொலையிட்டுத், சந்தமார வரிசியா லன்னஞ் சகை
ந்து, பூநதார்த்தங்களுடன் நகருருவக்கொண்டதன் துண
வன் விநாயகியை யுதந்துப் பக்குவமாகக் கறி வாக்கித், தன்
வேண்டுகோளுக்கிவைத்த முனிச்சிரேட்டரை யோசனை
த்தி லெழுந்தருளச் செய்த பபசாதத்தடன் துணுது
அவசவையாக வமைத்தவன்ன பாளுதிருவன் அவ்வசமாயி
சுக்கறியினையும் படைக்க, ஐம்புனைவித்த அகத்தியராகிய
சிவராயேசுவர அன்புடனே யுண்டு படுநீர்த்த எய்தருளி
யிருந்தனர்.

அதன் பின், குரகுதன் மருகனும் தண்ணிலியற்ற வில்வ
ன் தென்நிலை நிறவிய தென்றல் உலையும் பொதியமர சை
வத்துப் பெருந்தகை யண்ணலாம் அகத்தியருயிரா வாக் கக்
கருதி, தம்பி வாதாபி! வா விடைபுடனென்றான். கொலைத்
தொழிலையே நான் பூண்ட வி பெருக்கும் படுபாவியா
கிய வாதாபி, “அண்ண! வந்தேன் இந்நா வந்தேன்” என்று.
கொலாபா முத்திரையின் கொழுநாரை அகத்திய குதரத்தி
னன்று கூட்டுருவம் கொண்டு இவருகை உத்தேசித்த மாத்தி
ரத்தில், மூன்று போதும் முருகனார் முனிவர் தெற்றெனத்
தெரிந்து சிவசிலை என்று விளங்கியும் விரிந்த சலையையத்
தணைப்பது படுத்திய அன்றிருக்காததால் விரிந்த உடைய
தலையி, வாதாபி யாவன் கொலாபி விட்டுச் சிவனமரவிடின்.
தம்பி மடிந்த சஞ்சிதையைத் தெரிந்து திருவாச முனித்தோர்த்
வாடிய வில்வன் தன்னொன்றேந்தி முனிவர் தம்பி மோத
வந்தனன் சிறுதடியாதி கொழிந்தவாடி மியற்ற வில்வ அகத்
திய முனிபுங்கவர் தன்னெதிருற்ற கொரு கருப்பைப் போய்
யெடுத்துச் சிவசுந்திரமாகப் பாலித்துப் பிரயோகஞ் செய்து
விடைபெற்று * தாழ்த்தனர்.

கொலாபி மீட்டு வில்வன் வாக் கம் : இது வில்வாக்
கம் என வழங்குகிறது. இவ்விடத்திலேயே அகத்தியர் சிவசிலைப்
பிரகடனம் செய்தது. வில்வசிலையும் வாதாபியும் கொன்ற
பின்னர் கொலாபினை வழக்குமொக. இக்குறிய விவதாய வாத
பியைத்தேர் பிரகடனம் செய்துமொன்று வழக்குகிற தாமோதரப் பெரு
மர சலையுமென.

கிரிது கோத்திற்கெல்லாம் வாதாபியும் வில்வனுக்கின்
கரிய நோகம்போது முருகவங்கொண்டு, மிகக்கோப முடைய
வார்பு ஆர் வார்த்துடன் அகத்தியர் முன் குருந் தினர். அது
என்று முனிவர், ‘தருவாச முனி மக்களிடத்தார். இவர்களைக்
கொன்றமையால் பிரகடத்தி கம்மைச் சூழிப்பீர்’ தென்றலி
ந்து, இதை யொழித்துக் கொன்றும்பெருந்தி, அவ்விடத்
தில் ஒரு சிவலிங்கம் பிரதிட்டை செய்து புதித்த உடனே,
தம்முன் வந்த சாலையடி இம்மென் மறைத்த விட்டனர்.

பின்னர், அவ்விடத்திலுள்ள மெழுகுத் தென்னை மரத்தி
நிற் தவகுசெய்த கொன்றமருத்த பரந்த வாத முனிவனாக்
கண்ட அவருடன் அகவனாவித், திருவலிதாய நாதர் மகிமை
கொண்டதெரிந்து திரிந்த வணங்கிக் கண்ணி கொன்ற
ஆனந்தத்தால் லாடிப்பாடி அமுது தொழுது நித்த, கருவான்
மாக்கிய பின்ற இளமுனைக் கண்ணி கொன்றபாசனாதி
தாயநாடி காட்டுகொடுத்த, ‘அன்பு! என்னைப்பிடித்தபிரம
கத்தி புனி புன்ன யவனாகது. அகாரகப் பொதிய மலைக்
குப் போகக்கடவை’ என்றனர். அகத்தியர் பீண்டும்
ங்கி, “பெரும! தில்வனைக் கொன்றவிடத்தில் நான் பிரதிட்
டித்த சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு ‘அகத்திலவா’ என்று
கூறவேண்டும். நானெடுத்த தீர்த்தத்தில் மங்களவாரம் க்ர
னஞ்செய்த அகத்திலவரா வணங்கு என்றவர்கள் பிணிக்
யெல்லாம் குழித்துச் சிவஞானச் செல்வ னித்த ஆதித்தருள
வேண்டும்” என்றனர். பெருங்கருண வன்னலாடிய ருளி

வம் அவ்வாங்கோர்கொடுத்த, பரசிவையுடன் சிலலிங்கத்திற்
கார்த்தானினர்.

அகத்திய சத்தியோபநித்தசங்க மூன்றினர்.

பிரமன் முத்தியடைந்த சருக்கம்.

சிலபந்திரோமணிகளே! சத்தியலோகத்திலே உலகி
சமே! சகலத்தின் மையமான இவ்வுலகத்தின் மீது
நான் முகம் கட்டி நெழுந்தருளி விழுந்து, நீங்கள் தனக்குள்
நானே திரிபியவாயினர். "நான்" என்று சொன்னாலும்கூட
இந்தச் சத்தியலோகம் உண்டாகி யுதித்ததற்குச் சருக்கு
அவ்வப்போது அவ்வுலகத்தின் யாண்டிதேவி
களுக்குத்தான் கணக்கேது? அவர்களில் நானு சொருகல
களை! என்னைக்காயினு நானும் இறந்தபோக வேண்டியது
நான்யென நேற்படுகின்றது. ஐயோ! இத்தகைய அநி
தேகத்தை நிகையென கம்பி விஷயாசுத்தத்தில் மூழ்கி
வினைக ளுட்டேன்! மோசம் போய்விட்டேன்! முடியமான
தன்மைதழ்ஞ்செவ்வதில் ஆசையப்பட்டே விட்டேன். எத்தனை
பெருகாலம் விருதாவாகக் கழிந்துவிட்டது! அந்தக் காலங்க
ளா நுடைந்த பயனென்றுங் காணேன். சி, சி! இதை
ன்னவாழ்வு? இவ்விதமான சாத்திரதையாக விளங்கிட்டால்
மோசமாக முடிபும். ஐந்தோ! மாயையின் சாஸமே சாஸம்.
பாஷ்பயின் சோருபத்தைச் சிந்திதேனுஞ் சிந்தித்த கோக்கரது

அம்மாயையிலே மயங்கி யுழன்றேன்! அந்நம்ம! மாயை போ
கம் எவ்வளவு அனந்தத்தை விளைத்துவந்தது! இவைகளை
பெயல்லாம் உண்மையென் தன்மையோ நம்பியிருந்தேன். மாயையி
ளங்கு அன்னியமென்றறிந்தும், அம்மாயை நீங்கியிருக்க
முடியவில்லையே. ஐயோ! மாயையாகவே நானிருக்கின்
தேனோ வெனில், மாயை யென்றன்மே
யக்களா நான் வேறாக விளங்குகின்றேனே! சி, சி! இந்த
மாயை செய்வது இத்திரை நமையாம்! இவ்வுலகம்
ஸல்லையோ உய்திருண்டது! இம்மாதிலினைத் தடப்ப தெய்வ
ணம்! மாயை கொடிதா கொடிதா! மாயை யென்றிந்தா கல்
லா நிறவி யொழியாதே! மாயையாகவேனோ தேகம் இது
தாடோ லிடித்த விழுந்த கணவந்த போகின்றது
ணைம்! பாவதற்கு முந்தியே யன்றோ நித்தியமான கொன்
தைத் தழைக்கொள்ள வேண்டும்! இம்மாமயலினை
யொழித்தக் கொள்வதற்குச் சிறிதங் கூடாதே! இ
னரக்கொண் டொழித்துக்கொள்ளலா மென்று
மாயி விதிநாளாகவே காணப்படுகிறார்கள். அவர்களை
வத குருடன் குருடனைத் தேடுவது போலாகும். சரி
சுதினாயிருக்கிற கொருவனை யடுத்தவாந்ரி யித நித்தகத
நிதிகாது. அவனை மிரப்பவன் யாவன்! சி! இவ்வாறு
ப்பித்த நிலைநடவனாக வன்றோ விருத்தி செய்யும். அவ்வணம்
விளங்கி யவன் யாவன்? - அவன்சர்வ சக்தி உதவியிற்
நகளுக்கும் போத்தாவாகி, தகராசை உய்தகராக வினிது

பிரகாசிக்கும் பரிசுயப்பிரபு ஒருவரேயாம். இது சத்தியம், சத்தியம், சத்தியம், அப்பரமன் திருவடியினையே காணுமென் றதடைந் தய்வதுதான் மேலான நலம். அந்தோ! இதுகாணு நினைவாது நெடுமே! கெட்டேயு!" என்று நிரெனன் சிங் காதனத்தினிற் றே மீழே குதித்த புகழெய் ஸேரகத்தகத் திருக்குய கவிசுயவிரி யடைத்த, அங் கிடத்தல், பிருத்தியே முதலிய படுனென் னணங்கொம் பன் பெருமையுந் பெருமையுந் கருணையோ முதலும் கைத்தொட்டகைத் தோலையுமுட னுங்காணத்தின் திருவா யலிலே யினிதமென்தன் மிழாயலகலாதிப் பலவா மண மருவித்தார் என்முகச் சமணக்கு மெழுவடை வேந்தித்தார் களம் பெறத்தாகங்கிய கிரகதாமுனி யுத்தி ந்ததோர் மகவாநு ள்கள் பெற வந்த திருத்தித்தேர் இருக் கணங்கண்டு பிரகன், அந்தோதியெம்பெருமான் திருவடிகளை வணங்கி விடை பெற்றதற் திருத்தோலி ள்களே கெட்டுக் கண். இவ் வாரணன் முதலிய தேவர்கள் நான் பெருத் தந்தோர் கணாதர்கள் வலி விரட்டவும், இவ் வருவ வாரணன் தேவர்கள் பாடவும், அட்ட வித்தியோகார் கிடமங்கலத் தாகவும், முனிவரானேர் அரகர கிய கிரகதாமுனி யுத்தியும், அகம்பையாநியர் ஆழப்பாடலிர், சிவயோகிகள் சித்திதே மேவவும், திருவருண் மணிப் பொ தியவும் பச்சித்தியுயரகிய பார்வதி தேவியாரு ள் வழ ர்தருகிப் பிருக்குத் தெம்பனவம்போத் சிவந்த ளிங்கும்

சடாமுடியையுடைய சந்திர கோணத் தன் விருதிக்கு கண் ணுந் களிப்பக்கண்ம், அஷ்டர்ந்த பஞ்சாநாமத்துப் பணி ந்த, வந்தனை வுபொ முயந்தி, "சுரிரு முனிவர் இவ் வேற திரும் பெருநாணம் இவைவுடை விதக முதல்வ! விசேஷணப் புவர்த் துவன் ன்மோ" வெ ன் கைகப்பி அநித்யமடைந் தென்கு

வாணிகேவன். வென் திரணிந்த து ன்விவன் னன்பத்தித் தேவவாகிய வெனது தென்கு தொழில் அழகுந் அனுவர தாயினு மாகைக்கலை. விட்டுணு காதி பெரியோர் கன் வன்பதவிதும் விருப்ப மிச்சித் ததவகிலி யுனர் த் ததனந்த முத்தியடைவதற்கே முடிவாக வன் விருத்தித்தன்" என்று தெரிப் பதக் யுத்தனன். அவன் பக்குவத் திரைப் பார்த்துக் கலையப்த, "பெ ளாய்பிரமணே ரி கோண்ட வென் னுத் ததயமானதே. அம்முதல் சிவந் குத் தவநிலையே னானமாம், அத்தவநிலை தெம்பனவன் செய்வித் த்திரம் பலனுண்டாம் போகத்தே தெம்பனவன் கொடுக்குத் தானத்தாலும் தருமத்தாலும் தவநிலை லெரன் னுதலின், கடல் குழத்த் துயங்கித் தத் திருத்தனவர்கி னு காஞ்சிமா ககரத்திற்கு வடகிழக்கித் திருத்தி வருவா திரத்திவள்ள வலிதாயத்தை யடைந்தித் துயராய் மலர்ந் தாயின் வன்னிஷ்டஞ் சித்தியாகும்" என்பத் தருகினார்.

பி. நாரண னுத்திவந்தோனாகிய களிமலர் வாயிபாம்
 பிதர் மகன் பெருமான் டத்தில் விடைபெற்றுத் தருமியோர்
 தோல்களெனக் காட்டுக் கொண்கறம். மலர் மணம் எங்
 களென வந்தோர் தாம மதிஞ்ஞ வலிதழமகடைத்து, அவ
 னுதம் துலய தரு மேற்றிசை யிசைபெயர்வோர்
 கோழிதழமகடைத்துத் திழலில் வித்தி
 ருத்தருளும் வலிதழமகடைத்து, அன்பு மிகுந்த அரு
 ளென செய்து, அன்புமகன் செய்துச் சங்கதித்துப் பட்டோ
 டிமுன் வருமாறுதாயிப் பிடுங்கியுதி உருத்திரகல மாயி
 தரித்து, சந்திரசேகரப்பெருமானுக்குரிய சகையுதம் மந்திர
 ததைச் செய்துத் தரி பட்டணம், சருகு பட்டணம், பட்ட
 ணம், வாயுபட்டணம் செய்பவனாகி, மோட்ச விதம் மய
 பஞ்சாட்சரத்தினைக் கணித்து, இயாபரித்ததி னடுவிடு
 மயப்படு மமர்ந்தருள னவத்துப் பஞ்சாட்சி மந்தியி
 னின்று தோகாமான அருகதவழிநிறுத்தியுதின.

இவ்வாயு மடுக்காலக் கமலசேஷன் கயிற் தவற் செய்து
 தவன்முருகியில், திரிநேத் தாரியாகிய கெடுபெருமான்
 இவிகத்திவந்தி மாவித்தித்துக் காட்டுகொடுத்தருளின
 தவன்முருகியில் கண்களா கலம்பெறத் தரித்த
 னுருப்பெருந்தருள் அமுதசகாகமே அடியேன் யாண்டரு
 ளாம், அருகினைமுத்தனே! தவவந்தா லுழிந்தேன், மாயா
 சக்தனே! மாயைகான் மயங்கினேன், காமனை பெரித்தோய்!

காமத்தாத் கலங்கினேன், சிவனே! சிவனே! இவ்வாயு
 மே கதி; இனி யெக்காலத்தும் பிரவாத வரமும், தவ
 தம்பிரமதித்தருளவும், இத்தலம் பிர்மபுரி யெனவுந் தவ
 திவரவும் கிருகபு செய்தரு டிவன்கொண்ட பிளர்த்திசை
 அருப்பெரும் வலிதழமகடைத்துத் திழலில் வித்தி
 டன் அயனார்க்குச் செய்துத் தருத் தவ
 வையவுத் கொடுத்தருளினிற் கொடுக்காத் தவ கருளினாரு.

பிரமன் முத்தியாக் கருத்தி முற்றி நன்.

திருவிழாச் சருக்கம்

கெடுபெருமான் வினர்கனே! காவேரி வியினைத் தன்
 கந்தமாவையுடைந்து பொன்னிநாட்டினை யரசாபு செய்து கந்த
 வித்திரமக் கோழினைத் தவனாது செய்திவந்தி நான்
 கவதிக்கைவ சித்தார்த்தக் கெடுவாகிய ஓர் கெடுபெரு
 தவனே! அரண் அவ்வழிபாராத் தரித்தருள் எழுந்
 தவனாகி விபுதி பேற்றது உபபரித்துச் செய்து தவயின
 கவாரி! அடியேன் அடுத்த கவயான ருண புணர்த்து கிவ
 ருமான் திருவருளாகப் பொன்னுலகத் தவனாகித் தவ
 யிக்கக் கெடுவத்தினை நம்புவித்த வருகினைத் தவனாகித்
 தம், புத்திரப்பே ரென் னின்காமியு தவன் டருக்குத்
 கலம் அதிகமாயென்னை வார்டும்தத. கலவா புத்தமம் த

தொடங்கிப் பேங்குவின்றேன். தேவரீர் தயைபுரிந்து நமது
பேர்தொழில் நிகழும் வண்ணம் ஒரு குட்டி செல்லவேண்டு
மென்று இரத்தினன் சிவனடியார் அரசனை நோக்கி, "ஐய். இ
தேவரீர்தான் பால்புண்ணியிருப்பது. அதே நேரத் கோவை" என்
தெய்வமார்ந்தவன். இவருடைய நாமம் யிருத்தரி
யென்க. இவருடைய சத்திப்பார்ப்பைப்
பெற, அந் தெய்வம் அப்பதனை உணரப்படுகிறதோ, அதனை
திருத்தென்று அருள்புர்த்துத் திருக்கும் உமார்த்த சீரத்
தீய்மையின விந்நகத்தினையெல்லாமேல் புத்திரப்பேறுங்
டாம் என்றனர். அவ்வன்றே அரசன் வாயுசாத்தம் 'திரு
வல்லிதாய தேவரீர்' என்று அளவிலை மெழுகிடை
யை அத்தலத்திற் பிப்போதே தரிக்க வேண்டுகென்று பே
ராசையற்றது. அந்தரகையமைச்சர்பாடு அப்புகழைத் தன்
தகற்பிணித்திற் தமனைவிபுடன் வெளிப்படுத்தித் திருவல்லிதாயத்
தெய்வத்தை, "தந்தமாமா" எனச் சொன்னது சொல்லித்
தெய்வத்தை நோக்கித் தரித்ததுத் துதித்து வணங்கி அ
ப்பார்த்த உமையாசையிய நாயன்மையைப் புகித்த கு
யிர்த்து நின்று மமைபார் திருபுளமிரங்கிப் புத்திரிந்தான்
முன்புதான். அந்தத் திருவெனினர். அவ்வரம் பெற்றவரகன்
மாமையிற் தந்தம் வணங்கி விடைபெற்றுப் புறம்போகத்
தொண்டாவது. அவுண்ணியங்கூடச் செய்தசொண்டருந்து
தான், மட்டப்பங்கன், கோபுரத்தின், மடவளரகங்கள், மட
வளரகங்கள், மட்டப்பங்கன், பின்னாராருளர் திருவிழாபுடத்த

தொடங்கினன். அரசன் கட்டளைப்படி திருவெனினர்
மத்திருவாரணங்கனையும் பிதாம்பரங்கனையும் அப்பா
கு அளித்தனர். அக்காலத் தோரண நாடபுரார். அவரத்தின
யிழைத்த தம்பகனில் வானவரையெல்லையவை கட்டினார்
பூப்பந்தரன் அதுகனிர் துக்கினர். அவ் வளிற் கோலநிய
டனர். அத்தினகரத்திற் பூவப் பந்தரி
சத்திரத்தில் கொடியேற்றிப் பல் விசேஷத்திற், முத
முதன் முதல்தினங்கள் தாலில் பல்பல வாகனங்களிலே
நிற் பிழைகள் ஆமருகல் தான். அம்மையாருடன்
அரனருத்தத் திருவிழா வாரம்ப்த்து, காசியில் விதிவாரம்
வந்தபிள்ளை, இரவில் மறைபவர் வேதாராயணஞ் சொல்
லவும், அக்கிவிப தாயமெங்கும் விசவும், அடியார்கள் நான்கு
பளித்த தெய்வம் திறற்செய்யக் கிளி அலவட்டம்
சார்க்காறு குருகவும், கொடிகள் தாக்கல் தான் விழுத்த
பிடமின்றிப் பலர் குழந்தை. குரியன் சத்திரன் கட்ட
தம்புரையென்க்கட்போரார் திவரத்தினமுன்னும் பின்ன
புறம், பேரிக்கையாழ், வைபடகம், பவற, முரசு, குடமு
கவு, கிணம், பூரி, எக்காளம், சங்கம், தாளம், சன்னாலை
முழங்கும் வேளிவந்தனர், விதிகடையுந் துப்ப மமைத்த
தேவியர்கள் அட்டமவுசலத்தினுள் பிழைகளில் தேவ
காய தம்புலம் காசு கற்புத்தொடனை வந்த சபாராதி
செய்யவும், சில வடியாரத்திலும், சில வடியாரத்திலும், சில
வயற்கிற் யான் வந்தான் அப்பருக்கெனியான் தோ

இருளிலிருப்போன் வந்தான், மறையிலில் மறைந்தோன்
வந்தான், வலிதாய நாதன் வந்தான், தாயம்மைத்தலையன்
வந்தான் என்று சொந்திரிக்கவும், இத்தனைய ஆடம்பரத்தி
டன மடவீதி வலிதாயன் வலிதாயன் கோபுரவாயில்
யடைந்தவுடன் துணைவார் விசேஷனதுடன் போர்த்த
துணைவர்களைக் கண்டான் மருபு நடன்
ன் ஆலத்தினை நினைச்சினை கோபனம், துணை
நத்தியெம்பெருமான் முன்னேக ஆலத்திற் பிரவேசித்த
பெருமானே முத்தருளினன். துணையாகப் பத்தினை
கடும் பன வாகனம் பன வாகனம் தேர் முத்திய தித்திர
ண்டாடித் திர்த்தமாடி, அத்திரைன் மவுனபலினை, பிற
கையெழுத்து செய்த இடபக்கொடியை விரைகினர். அத்திரை இக்
திருவிழாக்களில் அனேக புதானம், அனேக புதானம்
நாள் முத்திய செய்த திருவலிதாய நாதனை, துணையாகப்
பெருமான் கொண்டு தனது கை கொணையடைந்த, புத்திர
பெனத்திரர்களை வாய்த்த, தெய்வமகத்து தெய்வமகத்து
திருவலிதாயநாதனது கல்பாணத்திரை முத்திய குணத்தினை
யே சித்திரிசெய்த கொண்டிருந்த கதமாக வாழ்ந்தான்.

திருவலிதாயப் புராணம் முற்றிற்று.

தித்திரை மகிமைச் சருக்கம்.

புத்திரவாச தீர்த்தம்.

மனமடப் பெற்ற மாதவர்களை மனமடக்கவும்
போக்கி முத்திரைச் செய்து திருவலிதாயத்தின்
துணைவர்களை தென்றிலேயுள்ள பரத்திரை தீர்த்தத்தில்
செய்யப்பெற்றோர் புண்ணியத்தினை யடைவார்கள்
தீர்த்த சந்தேக மில்லை. அத்திரைத்திரையே சூரிய
வெப்பத்தால் லொருகாலத்தில் தன்மையில்லா விழையும், வேறு
சலங்கொண்டு வந்து அவ்விடத்தில் விட்டுப், பின் அத்திரைத்
தத்தை விடுத்து உட்கொள்ளினும், சிரசின் மேற் புரோட்
தித்திரை கொண்டு வரவரும் பெருமணி போர்வையிலைய
ம், போக முயற்சித்தல் விடையுடன் விலங்குகொண்டு, நதருண்
டுசெய்யுமா நன் மனைவியை, கல்லறியுடையதோர் அன்
துணையாகப் பெற்றதால் பல்சில ஞானத்தையு முத்தி
யையு பெறுவர். அத்திரைத்தில் விருக்கிக் மாதத்திலே
சோமவாரத்தில் சூரியோதயமாகும் போது ஸ்நானம் செய்
பவர் பித்திரைப் பெருமூது பிறவிக் கடலில் முத்திரை. அக்
தித்திரை அமாவாசையில் தத்தம் பித்திரைக்குத் தருப்
புண மெருவன் செய்வானாயிடு அவன் பித்திரைகள் கண்ணு
கையிலாய மதடைந்த தீர்த்தியானந்தம் மெய்க
துணையுடன் ரொன்றியிர்.

அனும தீர்த்தம்.

பந்திற்று விலங்கும் பரம ஞானிகளாள் ! இவ்வா கைக்கோக்
செருங்கும் வலிதாய நாதனுடைய சுவரிகளால் அருவோலக்கம்
செருங்குமெழுந்தருளியுள்ள திவ் ஞானிகையிலுள்ள அனு
ம தீர்த்தக்கரை நோக்கி அந்நாத்திரமாயுள்ள வலிதாய ந
ாதனுடையருக்கு அது கவன அன்னி ஞானிவராகிய அன
ந்தகாலத்திற் செவியுக்கிரையிட்டு நிற்கா முழுது
பெறுவான். மகா பாவிகளாயினும், இதிலே ஞானி
தவர்களையினும் இந்தத் தீர்த்தத்தில் அடைவது
பெற்றவர்கள், அவர்கள் ஞானங்களினின்றும் கடைநீர்த்த
தன்றி, அதம் பொருளின்பம் வீடுவெப்பதரும் புருடரீர்த்த
நாணியையுட்பெறுவர்.

பிரம தீர்த்தம்.

அந்த வர ஞானத்தபகலோ மலி பிறவீர்த்தயர் தன்
வலிதாய நாதனுடையருக்கு அது கவன அன்னி ஞானிவராகிய அன
ந்தகாலத்திற் செவியுக்கிரையிட்டு நிற்கா முழுது
பெறுவான். மகா பாவிகளாயினும், இதிலே ஞானி
தவர்களையினும் இந்தத் தீர்த்தத்தில் அடைவது
பெற்றவர்கள், அவர்கள் ஞானங்களினின்றும் கடைநீர்த்த
தன்றி, அதம் பொருளின்பம் வீடுவெப்பதரும் புருடரீர்த்த
நாணியையுட்பெறுவர்.

தீர்த்த மகிமைச் சர்க்கம்.

96-497

செருக்குத் தானஞ்செய்யின், இம்மைட்டிப் பெருகுஞ் செவ்வத்
தடன் வாழ்ந்து பின்னர் மறுமையிற் கிடைக்குஞ் செவ்வத்
தன் சாகரத்தின் முழுகுவர்.

பாச வையர்க்கியப் பாக்கியுடனாகவே ! மனமது மருவிய
புவினர் விழுமணி மலர்ச்சோலை பாங்கு ஞான குழந்த விப்
பிரம தீர்த்தத்தினையே யடுத்துப் புழம் பெற்றோருக்கும் அத்தி
தீர்த்த ஞானமுடையது, காண்பீர். இதில் புழந்தவர் கட்டையல்
தவர்த் இங்கே அருவிய தேயக்களுக்கு ஒழுகக்கூட
பொருட்பெரிய அன்புடன் முழுது ஞானத்திற்கும் மிக்க புன்
ணிய முண்டாகும். இவ்வரிய தீர்த்தத்தின் உதவியால் முனை
கும் புற்கொடி மரமாதிய வசேதனப் பொருளும், மோட்ச
மடைவெனில், இவ்வா சாதனங்கள், என்னுளும், என்ன
ராகிய உடம்பு வீட்டை வரென்பது அசெய்யாமலோ !
உறவர்.

முத்தி செவ்வத்திற்குரிய முனிவர்களாள் ! வலிதாய ந
ாதனுடையருக்கு அது கவன அன்னி ஞானிவராகிய அன
ந்தகாலத்திற் செவியுக்கிரையிட்டு நிற்கா முழுது
பெறுவான். மகா பாவிகளாயினும், இதிலே ஞானி
தவர்களையினும் இந்தத் தீர்த்தத்தில் அடைவது
பெற்றவர்கள், அவர்கள் ஞானங்களினின்றும் கடைநீர்த்த
தன்றி, அதம் பொருளின்பம் வீடுவெப்பதரும் புருடரீர்த்த
நாணியையுட்பெறுவர்.

மணிசீ! பிரணவாகா தமதாயுதங்கள் சிவையப்பெற்ற கொ

[illegible]

...பெருநகரம் அருகில் இருந்து...

[illegible]

மலைமலை வாழ்க, வே. விருதுமணி இயற்பெயர் அல்லது
கமலம் மிலந்தி வாழ்க, விருதுமணி இயற்பெயர் அல்லது
வெட்டுவதற்கு உரிய இடம் திணித் தோற்றத்தை

செவ்வாய், 1974